

הלכה למעשה

סאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

and says that writing is not like speaking. However, many *Poskim* prove from here that writing does count like speaking. The **Mekor Chaim** (4) proves from this *Birchas HaTorah halacha* that writing an oath is like saying it. This same question is relevant to writing words of *Torah* in front of a lady who is not properly dressed. If writing is like speech, it is prohibited in front of *ervah*, but if it is just like thinking, it is permitted. This case is discussed in **Eishel Avraham** (5), and he holds to be strict and count writing like speech. The **Pri Megadim** (6) leaves this case in doubt without a *psak*. The **Be'er Moshe** (7) talks about one who wrote a check to a charity organization. Is it like a verbal commitment or just a thought [which according to some *Poskim* does not obligate]. **R' Akiva Eiger ז"ל** (8) discusses our case of *Sefiras Haomer* and leans more to the side of those who count writing as speech.

Conclusion: In summary, due to the big debate about this, one who cannot speak should write it. If afterwards, they take out the tubes, there is enough to rely on to keep on counting with a *beracha* as explained last week, that whenever there is a doubt if he was *yotze*, he can continue with a *beracha* and rely in such cases on those who hold that missing a day does not ruin the *Temimos*. Even though we don't rely on them if one surely missed a day, but if it's only a "possible" miss, we can count further with a *beracha*.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Relevant Halachos During These Trying Times (52)

Writing Sefiras Haomer When One Can't Speak. Question: Last week it was explained that if my relative is in the hospital with tubes in his mouth, I can possibly be *motzie* him with *Sefiras Haomer*, according to many *Poskim*. If I cannot be there at night, though, is there an option for him to write the proper *sefirah* count on paper and consider the writing like speaking?

Answer: There is a broad debate in the *Poskim* whether writing is like speaking in different areas of the *Torah*. Since it is an undecided debate with opinions on both sides, one is obligated to do what he can and he should write out the *sefirah* count.

Sources: The *Poskim* debate this question regarding an oath (שבוע) which is written down. In certain times, applications to receive government financial aid required one to swear to the truth of all his information. This was done by stating on the form that with his signature he is swearing to the truth of all of the information. This is potentially problematic because in *halacha*, one should not even swear on the truth (1). And sometimes the applicant might not tell the full truth, which is much stricter a sin if the oath is an halachic oath. We also find that the **Mechaber** rules (2) that one cannot write words of *Torah* in the morning without saying *Birchas HaTorah*. The **Taz** (3) challenges this *halacha*

בין הריחים – תבלין מדף היומי – יומא דף טו

The *Gemara* says, when the כַּחך got to the top of the ramp (כבש), rather than turn to his left, he turns to his right & heads straight to the Northeast (מזרחית צפונית) corner of the מניבה & does the הזאת הדם from there. The *Gemara* asks, why not make a left turn & start the sprinkling from the Southwest corner (מערבית דרומית) which is closer and answers that all turns should be made towards the right, so the כַּחך turns to his right. The מקור to this rule is brought in גמרא מס' זבחים [סב:]. The *Gemara* says that שלמה המלך built a huge basin & placed it in the עזרה to be used as a מקוה. Its base consisted of 12 statues resembling oxen. There were 4 groups of 3 oxen each. The גמרא tells us that each set of 3 oxen were facing outwards & in a different direction. 3 were facing North, 3 were facing West, 3 to the South, & 3 to the East. The *Gemara* learns that by stating the directions specifically in this order, which is counter-clockwise, when one circles an item, he should face it & keep circling in this direction. Thus, he will always be making right turns.

This *Limud* has many ramifications other than the circling of the מניבה. The גמרא אר"ח תרע"ו סי' ה' שו"ע says we always start lighting the מנורה from the furthestmost candle to the left (which is the new one for that night) & continue towards our right, "כדי להפנות לימין, כדי להפנות לימין". A bit differently. He learns that it doesn't mean we should go towards our right, rather, we should start from the right. He brings a proof from לשון קודש קודש, that it's written from right to left. He therefore holds to start from the right candle & continue towards the left. The גמרא שו"ע says he agrees to the פישט of the פישט of the פישט.

Similarly, when walking to the בימה for an עלייה one should take the shortest route [אר"ח סי' קמ"א, סי' ז]. If all routes are equal, one should go towards his right. The *posuk* explains, this is to be מקיים of מאמר the מקיים of "כל פינות שאיתה פונה לא יהו אלא דרך ימין". As they turn around to face us, they should turn towards their right. And when they are finished, they should turn back towards their right.

הוא היה אומר

R' Eliezer Halevi Horowitz ז"ל (Noam Megadim) would say: According to the **Rambam (Hil. Yom Tov 6:17)**, on *Yom Tov* we are obligated to rejoice, but *Hashem* is not content with one who celebrates privately with his family. We must invite the needy to our festive meals and make sure that they too rejoice. The word 'אתם' - 'them' in this *posuk* refers to the underprivileged who need to be invited. *Hashem* told *Moshe Rabbeinu* to tell *Bnei Yisroel*, "I consider it My holiday too when you will call them (אתם), i.e. the needy, to participate in your festive meal and rejoice together with you."

A Wise Man would say: "In the middle of every great difficulty lies great opportunity."
Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)

KEEP the power of your T'fila with respectful T'fila - sign!

103,740 approx verifiable signatures
 855.400.5164 kvodshomayim.org

Monsey Edition

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

ל"ד בעומר – פרק ד' דאבות

שבת קודש פרשת אמור – י"ט אייר תשפ"א Shabbos Parshas Emor - May 1, 2021

פלא המנחה עש"ק – 6:25 | הדלקת נרות שבת – 7:35 | זמן קריאת שמע / מ"א – 8:48 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:24
 סוף זמן תפילה/הגר"א – 10:34 | שקיעת החמה שבת קודש – 7:54 | מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:44 | צאה"כ / לרבינו תם – 9:06

courtesy of myzmannim.com

ההם כגון בימי פסח שיצאו מצרים, גם בכל שנה יש נפשות מ ישראל שיצאים מצרים. וגם בחדש הזה כיון שקרבו לפני ה' שני נתגלה גם כן שיוכלו לקרב את עצמם להקב"ה, ולקבל התורה, ולקרב עצמן לפני ה' שני, עכ"ל. מעתה יבואו בני האלקים ויאמרו אם כנים הרברים מדוע לא זכינו לחוש בכך? הלא זה שנים טובא זכינו לחוג את חג הקדוש הזה, ולא זכינו לחוש באורה של תורה? שנתחדשה בנו? תשובה לכך מצאנו בגמרא (שבת פת) המספרת אודות 'קבלת התורה' לראשונה, 'אמר רבי אלעזר: בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע ציתה בת קול ואמרה להן: מי גילה לפני ר'ו זה שמלאכי השרת משתמשין בו? דכתיב ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, ברישא עשי, והדר לשמע, עכ"ל הגמרא. ועתה יכולים להבין שכוננת ישראל בארם 'נעשה ונשמע' היתה זו תשובה לטענת האומות שמיאנו בתורה מתוך טענה שאי אפשר לקיימה, על זה גילו ישראל שיש בתורה כח בלתי טבעי, והיא הנותנת כח ועוז להאדם לקיימה גם בתנאים על אנושיים, אולם מקודם עליו לקבל עולה, ואז אחר שנכנס ברישותה של תורה נותנת בו התורה כוחות בלתי טבעיים לקיימה.

על פי האמור היתה אמירת 'נעשה' 'קבלת עול תורה' ו'נשמע' תוצאה מן הקבלה. ודבר זה היה בגדר 'סוד' שלא נתגלה בתחנתים כדי לנסותם אם יקבלו את התורה מתוך בטחונם בבוראם אם לאו, ואומות העולם אכן לא עמדו בניסונם. אולם ישראל שהיו כבר מלומדים בנסים סמכו על בוראם בידים אודות שנהגתו עמם בנסים על טבעיים. ושיפיד מובן התבטאותו של הקב"ה לשון 'שמלאכי השרת משתמשין בו', כי מלאכי השרת אכן 'משתמשין' בהנהגה בלתי טבעית היוצא מכל האמור שלא נתנה תורה כי אין מתוך התאמצות, ולולא שאמצו ישראל את לבם לקבלה לא היתה התורה ראויה להתקיים בידם.

לשמוד ולקיים מצות בורא זהו כבוד שמים, ולא שיהיה מכון לכבוד עצמו שכל אשר ברא הש"י ברא לכבודו, לכך אמר כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו וכו"ו. עכ"ל. וכן כתב הגר"א (בביאור הגר"א לספרא דצניעותא עמ' ל"ב) וז"ל, 'שעיקר הכונה של אין סוף הוא שיתגלה שמו בעולם, וזה כונת בריאת העולם', עכ"ל. הרי מבואר מכל הנ"ל, שהתכלית של כל אדם בעולם הזה הוא אך ורק להרבות כבוד שמו ויתברך, ועי' יתקדש שם שמים בהאי עולמא.

וא"כ אם פרסם האמונה בהיעולם הקדש שם שמים, מי שחוש אין לו אמונה והוא דואג על פרנסת מחד ואומר "מה אוכל למחר", הרי הוא בכלל קטני אמונה כדאיאת בסוטה (מת ב), ואין גנאי גדול מזה, שהרי הוא אינו מאמץ בהש"ת שיפרנסו, בכל צרכיו, והרי הוא חוש' מהולל שם שמים.

יש לבאר זה במשלי: ילד קטן אשר סומך על שולחניו של אביו ואמו, אילו היה הוא מכריז יום אחד שאין הוא בטוח שיוזמן לו מה לאכול מחר, וע"כ הוא שואל ומבקש שיתנו לו היום, מאכל של מחרתו, הלא בודאי האב והאם יקעסו עליו במאוד, בארמם, הרי אנו מאכילים אותך מעודך עד היום הזה, ומה שנתנה היום מיומימי? ובודאי אי"ו אלא מעוות הבן לדבר כך, ובגנותו האמתית אפילו להעלות מחשבות כאלו עליו רעיונו, אכן כל הוא גם מי שדואג על פרנסת מחר, הרי הקב"ה מפרנסו מעודו על הארמה, ומה שנתנה עתה מאן. שפוטם שוהו חלל שם שמים.

טיב התבלין

סאת הגאון רבי גמליאל חסדן רבפנין שליט"א, ר"י שניר השמים ירושלים נעדין

עך ממחרת השבת השביעית תספרו המשים יום – קבלת התורה בכל שנה
 בספר ה'הינוך' (מצוה שו) האריך בענין מצות זו של 'ספירת העומר', וכה הם דבריו: 'משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה וכו', והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו מצרים, כדי שיקבלו התורה בסני יוקיימיה וכו', ומפני כך.. נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד שאף על לשון הכתוב (איוב ז, ב), וביאורו: כעבד שהוא יגע כל היום, וישאף ויתאוהו מתי יהיה צל הערב. רש"י' וימנה תמיד מתי יצא העת הנכסף אליו שיצא ממצרים להודות, כי המנץ מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל היום הזה: מסבד ה'הינוך' בלשונו הוהב, שכל ענין ספירת העומר, הוא הכיסופים העצומים לקבלת התורה, שכל תכלית יציאת מצרים היתה לכך, שלבסוף תעבדוך את האלקים על הדר הזה' (שמות ג, יב), ומתוך לשונו אתה למד שמדי שנה בשנה זוכים ישראל מחושי בקבלת התורה' כי מאוד שמצוה זו נתנה להודות בהכרה שגם תכליתנה היא להודות, ואפשר שלכן בתפילת חג השבועות כשמכזכרים זה היום בתפילות 'שמונה עשרה' אומרים 'זמן מתן תורתנו', כי לשון 'מתן' הוא לשון הווה, ואנו מבטאים בכך שבכל שנה נתן הקב"ה את התורה לכלל ישראל מחדש, ואין חג השבועות נהג כמו למאודע שהיה בעבר, אלא על מאודע שמתחדש כעת ביום ו' סיון, וכדברים האלו אנו מוצאים גם בספר הקדוש **עבודת ישראל להמנין הקדוש מקוה'נין יוצ' וז"ל**: ביום הזה באו מדרב סיני (שמות יט, א) ופרש"י לא היה צריך לכתוב ביום הזה, אלא שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום נתנם. נראה לרמזו בדברי קדשו, כי באמת בכל שנה ושנה כל ימי עולם נתגלה הדבר ההוא שהיה בימים

עדותיך אתבונן

לשודם סאת הרב אברהם זואל אבנסקי שליט"א, מגי"ס שוה אברהם

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם (כב-לב) - בענין קידוש שם שמים

א'זנה הרמב"ם (בספר המצות מצות עשה ט') כתב וז"ל, 'המצוה התשעית היא שצונו לקדש השם והוא אמרו 'ונקדשתי בתוך בני ישראל'. וענין זאת המצוה אשר אנתנו מצווים לפרסם האמונה האת האמתית בעולם ושלא נפחד בחיזוק שום מויד, ואף על פי שבא עלינו מכריזי גוים יבקש ממנו לכפור בו יתעלה לא נשמע ממנו אבל נמסר עצמנו למיתה ולא נתעורו לחשוב שכפרנו ואף על פי שלבנו מאמץ בו יתעלה. והאת היא מצות קדוש השם המצווים בה בני ישראל בכללם הוצה לומר מסידת נפשנו לעיקר מצות 'ונקדשתי' הוא 'לפרסם האמונה בעולם', ומשמע זה מרחיב למסור עצמו על קידוש השם, היינו משום שמוטל על כל אחד מ ישראל 'לפרסם האמונה' - וזהו התכלית של הוודי בהאי עולמא, וע"כ ימסור עצמו למיתה ואל יחלל שם שמים.

הנה תנן במתני' (סוף אבות): 'כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא ברא אלא לכבודו שנאמר: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו אין יציתיו', ע"כ. וביאר המדר"ל וז"ל, 'ואפשר לומר כי מפני שכל הפרק אידיי בלמוד תורה, ולמוד תורה צריך

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews • www.chickensforshabbos.com • The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZEDCO expense

מעשה אבות ... סימן לבנים

בר יוחאי נאדרת כנבורה ובמלחמת אש דת השקרה וזרוב הוצאת מתערה שלפת נגד צורריך ... (פיוט בר יוחאי)

Every year on *Lag Ba'omer*, hundreds of thousands of Jews flock to Meron, to the *kever* of the holy *Tanna*, *Rabban Shimon Bar Yochai* to witness the ceremonial lighting of the massive bonfires on the roof of the grave. Amidst an avalanche of singing, dancing and rejoicing, being in Meron on this day is an event to remember for a lifetime.

R' Avraham Yehoshua Freund ז"ל (Av Beis Din Nasaud, Hungary) tells over an incredible story in his *Sefer Gedulas Yehoshua*. One year in the early 20th century, an extremely wealthy Jew paid an exorbitant amount of money to receive the honor of kindling the fire. The celebration in Meron is not a new event; for hundreds of years, *Yidden* have been coming on this special day. When *Lag Ba'omer* arrived, the man was brought to the gravesite of *Rabban Shimon Bar Yochai* with great fanfare, where he was directed to the prepared bonfire on the roof. As he stood there waiting for the signal to begin lighting the fire, the massive crowd began to dance and sing with great fervor. Swept up in the euphoric atmosphere, more and more people climbed up to the roof to join, and the already tight space became impossibly overcrowded.

The wealthy man was smiling and enjoying himself and didn't mind the large crowds packing in around him, but as the excitement reached a crescendo, he was suddenly pushed inadvertently from behind. Losing his balance, the man fell off the roof down to the courtyard below, breaking both his legs in the fall. He screamed in pain hoping to catch the attention of the crowds on the roof, but his shouts were drowned out by the deafening noise of excited dancing and singing. The pain was excruciating, and he lay on the ground writhing in pain until someone finally walked into the courtyard and saw his mangled figure. Quickly, he lifted the injured man onto his shoulders and carried him into one of the adjacent rooms.

It immediately became apparent that a doctor would be needed to set his broken and mangled legs, however, there were no doctors or medical experts in *Meron* at the time. The only option was to travel a number of hours by horse and wagon to the neighboring village and bring a doctor from there. The kind man agreed to go.

Leaving the wealthy man in the room, the man immediately set out for the village. He found a doctor and the two drove back returning well into the night. Upon entering the room where the wealthy man had been lying, the man and the doctor were startled to see it totally empty. The two exchanged bewildered looks wondering where the patient could have possibly gone – after all, both of his legs had been broken only a few hours earlier.

They fanned out only to find him, to their utter amazement, dancing enthusiastically in the middle of the crowd. His legs looked fine and he wasn't even limping. How could that be? It was impossible. Shaking their heads, they pulled him over to the side and asked him what was going on. How is it that he is dancing as though nothing had happened earlier?

The man smiled and said, "After you left, I was laying on the floor unable to move. I was distraught at my broken legs but even more than that, at my lost opportunity to kindle the flame in honor of the great *Tanna*. And then, I suddenly looked up. and to my utter disbelief, the holy *Tanna*, *Rabban Shimon Bar Yochai*, himself, was standing there in the doorway. I just knew it was him. At first, I rubbed my eyes in disbelief. I was sure that I had passed away from the pain and was already up in heaven. But then I realized that I was indeed alive.

"I was in utter shock and couldn't say a word, but *Rabban Shimon* opened his mouth and began to speak to me. He said, 'Great happiness came about through you today in my honor; therefore, it is my obligation to make you happy and heal you.' He then placed his holy hands on my broken legs and immediately I was totally healed. I quickly jumped up to my feet and ran out of the room, petrified. I was still trembling from fright when someone from the crowd saw me and pulled me into the circle where I began to dance and sing." Having finished his incredible story, the wealthy man grabbed his new friend and they began to dance and sing honoring the life of the holy *Tanna*, *Rabban Shimon Bar Yochai*. (Excerpted from *Torah Tavlin Moadim Ketanim*)

הבהננים הלוים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי ... (הויקאל מר-טו)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

Yechezkel HaNavi commends the *Bnei Tzadok* who throughout the ages never wavered from their commitment to serving *Hashem*. In fact, *Chazal* say that in the times of *Moshiach*, the world will see *Hashem's* glory and might, and the *Kohanim* – specifically the *Bnei Tzadok* – will be greatly honored since they will be the most visible agents of *Hashem* who will perform the *avodah*. Of course, unwavering commitment to *Hashem* is supremely important, but what is it about the *Bnei Tzadok* that they merited to receive such an incredible reward?

R' Aharon Kotler ז"ל explains that at times when *Klal Yisroel* does the will of the Creator and the gentiles of the world also practice moral lifestyles, it is not so difficult for

someone with heretic thoughts to pull himself together and remain a good Jew. During such a time, the reward for adhering to the *Torah* and *mitzvos* might not be so great since it is just "the thing to do." However, at times when the world is an immoral place and the Jewish people live their lives indecently, *Hashem* sees it as a full-scale rebellion and the few who cling to the truth will not only grow closer to *Hashem*, but will also merit to see great rewards.

So, the true greatness of the *Bnei Tzadok* was their unwavering commitment to *Hashem*, despite the pressure and influences from the outside world. It is because of their fierce dedication to the *Torah* that they will merit to be the representatives of *Hashem* in the times of *Moshiach*.

ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצורך ולקט קצורך לא תלקט ... (כג-כב)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

מחשבת הלב

Rashi on this *posuk* cites a *Toras Kohanim* which comments on the order of *posukim* here: "Why does the *Torah* place this [*posuk*] in the middle of the Festivals ...? To teach you that whoever gives לקט - gleanings, שפחה - forgotten sheaves, and פאה - corners, to the poor in the correct manner, is deemed as if he had built the Holy Temple and offered up his *korbonos* in it."

While **Rashi** gives one explanation, perhaps we can offer another *machshava*. The precise placement of this *posuk* is between *Shavuos* and the *Yomim Noraim*. My thought is as follows: Although every day of the year one must be scrupulous in his *matnas aniyim* and his entire *bein adam l'chaveiro*, certain times are more critical for the provider, perhaps even more so than the recipient. In preparation for the *Yom Tov* of *Shavuos*, *Matan Torah*, we must know that it's not only about *Torah* learning. Rather our "Nosei B'ol" - caring for other people, is a most crucial prerequisite for *Kabolas HaTorah* as well.

Lag Baomer signifies the end of *aveilus* for the *talmidei Rabbi Akiva* who weren't showing the proper *kavod* for one another. Hence, says the *Torah*, on *Shavuos*, remember the destitute and don't just focus on yourself. The *seforim* teach us that a *segula* for a favorable judgment on *Rosh Hashana* is to make yourself needed by people. Even if you're not worthy of a good year on your own merits, the fact that people need you will entice *Hashem* to inscribe you in the *Sefer Hachaim*.

In last week's *parsha*, the *Kohen Gadol* brought the *ketores* (spices), ground extra fine - "dak min hadak." Although the *ketores* which was brought all year, and which signifies good and righteous deeds, smelled nice, during the *Yamim Noraim* they must be even finer, more *mehudar*. Perhaps this is another *pshat* why this *posuk* is between *Shavuos* and *Yamim Noraim*.

Let us focus on helping people around us by acting "K'ISH ECHAD" and be *mekabel* the *Torah* with *simcha* and *achdus!*

משל למה הדבר דומה

ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם וגו' (כב-לב)

משל: In the city of *Slonim*, there was a wealthy man who was known to be extremely tight-fisted and stingy, giving very little to *tzedakah*. As a result, the man was unanimously disliked in the community. However, this never stopped him from trying to impose himself as the *chazan* during *davening* and the *gabbaim* had to find all manner of original ways to rebuff his incessant requests. In addition to his miserliness, he also had a raspy voice which was truly irritating. People would complain that their level of *davening* suffered when he would approach the *amud* and after a while they took their complaints to the *Rov*, **R' Eizel Slonimer ז"ל**.

When he heard the story, **R' Eizel** suddenly jumped to his feet and replied in mock astonishment, "Why, this man is equivalent to the קודש הקדשים - *Holy of Holies!*"

To the bewildered petitioners, **R' Eizel** smiled and said,

ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצר בתוך בני ישראל וינצו במחנה ... (כד-י)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

The word "*Vayeitzei*" - "he went out," is referring to the *parsha* before, which speaks about the *mitzvah* of *Lechem HaPanim*. As **Rashi** explains: "*Rabbi Berechiah* says: 'He went out' of the above *posuk*. He mocked and said, 'The *Torah* says, 'Each ... *Shabbos* day, he shall set it up.' But surely it is the practice of kings to eat warm [fresh] bread every day! Is it possible to give Him cold bread, nine days old?' he said in astonishment." This "Ben Isha Yisraelis" made fun of the special *challos*, the *Lechem Hapanim*, which remained warm and fresh all week long in the *Mishkan*, and therefore he ended up being the one who cursed *Hashem*. He saw the *challos* on the *Shulchan* and said with great *chutzpah*, "Is this a befitting present for a King? You give him old bread?" This is what brought him to eventually curse the Name of *Hashem*.

The **Imrei Emes** comments on this **Rashi** that the *Gemara* in *Menachos* (29a) brings down that when the Jewish people were *Oleh Regel*, the pilgrimage up to the *Bais HaMikdash* three times a year, the *Kohanim* would remove the *Lechem HaPanim* and show them to the people, with the miraculous steam that arose from these breads all week long, as if they were freshly removed from the oven. Everyone saw and felt the warmth according to how warm they felt inside. Since this "Ben Isha Yisraelis" had no *varmkeit* towards this beautiful display of *Hashem's* miracles, in fact he made fun and acted with "coolness" towards something that was inspiring, therefore, he wound up falling so low and cursing *Hashem*.

So too, explains the *Imrei Emes*, this is why the *Lechem HaPanim* are called "Showbreads," because "*Kamayim Panim el Panim, kein lev Haadam L'adam!*" The way he looked at these breads, showed the way he felt inside about the wonders of *Hashem*. This applies to all areas of *Avodas Hashem*. The more *cheishek*, love and warmth we develop in ourselves towards *Torah* and *Mitzvos*, the more we will see and feel the warmth and love that *Hashem* is always reflecting to us.